

JOSH LANYON

Moord
op het
eiland

DE ELLERY PAGE-MYSTERYES

1

Josh Lanyon

Moord op het eiland

DE FONTEIN

Proloog

De vochtige nachtlucht was aangenaam koel en, zoals altijd, doortrokken van een duidelijke geur van de zee. Die geur zou afkomstig zijn van bacteriën die dode fytoplankton verteren. Ellery was dat weetje die middag tegengekomen in een thriller van Tripp Ellis.

De straten waren stil en vreemd verlaten toen hij van het café terugliep naar de boekwinkel. Zijn auto – of liever, de auto van oud-oud-oudtante Eudora, om het helemaal correct te maken – stond nog op het parkeerterrein. Captain's Seat, het bouwvallige herenhuis van oud-oud-oudtante Eudora, stond op ongeveer vijftien minuten rijden buiten de stad. Op loopafstand voor iemand die niet de hele dag had hoeven staan en het niet erg vond om een stuk langs een pikdonkere landweg te wandelen. Wat allebei niet van toepassing was op Ellery.

Hij was in gedachten verzonken toen hij de hoek om sloeg naar de smalle straat waar de kleine boekwinkel stond die hem om te beginnen naar Pirate's Cove had gebracht.

De hoge victoriaanse gebouwen wierpen lange schaduwen. De meeste winkelpuizen waren donker of werden enkel verlicht door de gloed van noodverlichting, dus hij schrok toen hij de twee felgele rechthoeken zag die door de hoge ramen van het Crow's Nest op het grijze wegdek vielen.

Dat is raar.

Hij wist zeker dat hij de deur op slot had gedraaid nadat hij alle lichten had uitgedaan. Een nog hogere elektriciteitsrekening was wel het laatste wat hij wilde.

Hij versnelde zijn pas en zijn voetstappen weergalmden door de stille straat die naar het Crow's Nest leidde. Hij pakte de deurknop vast en herinnerde zich met een schuldgevoel dat de eerste woorden die commissaris Carson tegen hem had gesproken gingen over het vervangen van het stroeve oude slot door een nieuw nachtslot. Zijn ontzetting werd nog een tandje erger toen de deur aan goed gesmeerde scharnieren openzwaaide.

O nee.

Hij was echt niet vergeten de boel af te sluiten. Hij had verdorie het grootste deel van zijn leven in New York gewoond. Deuren afsluiten was een tweede natuur. Pirate's Cove was dan wel een kleine plaats, maar je hoefde maar door een paar misdaadromannetjes te bladeren om te weten dat het kwaad zich ophield op de snoezigste, schilderachtigste plekjes van het universum.

'Hallo?' riep hij.

Zijn bezorgde blik viel op iets wat een paar meter verderop in de winkel lag. Een driekantige steek met een paarse pluim. Toen hij langs de steek keek, stakte zijn adem in zijn keel. Zijn hart sloeg haperend een slag over.

'Nee,' fluisterde hij. 'Dat kan niet...'

Op het eerste gezicht leek er een dronken piraat van zijn stokje te zijn gegaan op de vloer van het Crow's Nest. Zijn ongelovige blik gleed over de glimmende laarzen, zwartfluwelen kniebroek, lange, donkerpaarse jas en met goud afgezette gilet, de scharlakenrode kanten jabot...

Scharlakenrood.

Omdat de kanten plooiën met bloed doordrenkt waren. Hetzelfde bloed dat zich langzaam rond de bewegingloze – angstaanjagend bewegingloze – figuur verspreidde die languit op de pas geschuurde hardhouten vloer lag.

Hij stak een hand uit om in evenwicht te blijven, maar er was niets om zich aan vast te grijpen, dus hij tuimelde voorover en belandde op zijn knieën naast het lichaam. Hij wilde instinctief controleren of... Maar dat was niet nodig. De akelige rust in de borstkas van de man, de glazige blik, het

grauwe, levenloze gezicht... Trevor Maples was dood. Hij zag twee piepkleine geschokte weerspiegelingen van zichzelf in de nietsziende blauwe ogen.

Hij schoot achteruit, krabbelde onhandig overeind en wankelde door de openstaande deur de akelig stille straat op.

‘Help!’ riep hij. ‘Help! Moord!’

De lampen in de straat gingen een voor een aan toen de bewoners van de appartementen boven de winkels rond het Crow’s Nest wakker werden van zijn kreten van dood en ramspoed. De ramen van het normaal zo slaperige plaatsje Pirate’s Cove lichtten op als de twinkelende sterren in de hemel erboven.

Een paar uur eerder...

Ellery Page dacht aan moord.

Gezien het feit dat hij midden in een boekwinkel vol misdaadmysteries stond was dat misschien niet zo vreemd.

Of misschien ook wel, aangezien hij nooit had verwacht de eigenaar te worden van een boekwinkel, van welk genre ook. Maar Ellery dacht niet aan fictieve moorden. Hij dacht niet aan gesloten-kamermoorden of onmogelijk te ontrafelen mysteries, niet aan romantische thrillers (sowieso niet aan romantiek) en ook niet aan verhalen rond seriemoordenaars. Nee. Hij dacht eraan om de kleine bronzen kraai (eigenlijk was het een raaf, maar wist oud-oud-oudtante Eudora veel) die als presse-papier diende op te pakken en Trevor Maples er een oplawaai mee tegen zijn hoofd te geven.

‘Ja of nee?’ wilde Trevor weten, ongevoelig voor de spanning die in boekwinkel het Crow’s Nest in de lucht hing. Het was midden op de dag en het zonlicht viel vanaf de oceaan door de grote erkerramen van de winkel naar binnen en schampte de rij scheepslantaarns die aan de achterste muur hing. Het weerkaatste licht dat blauwe en groene prisma’s vormde, schiep een bekoorlijke illusie van een onderzeese grot.

Nou ja, het was niet helemaal een illusie. In financieel opzicht stond de winkel absoluut onder water.

En daarom zou het verstandig zijn om Trevors aanbod te aanvaarden.

‘Het antwoord blijft ongewijzigd,’ antwoordde Ellery. ‘Nee.’

Niemand had hem er ooit van kunnen beschuldigen dat hij overdreven verstandig was.

‘Ik snap helemaal niets van jou,’ wierp Trevor tegen. ‘Je wilde meer geld. Ik heb mijn oorspronkelijke bod twee keer verhoogd.’

‘Ik wilde niet meer geld. Jij zei dat ik aandrong op meer geld en dat je je bod niet zou verhogen.’

Trevors glatte, professioneel verzorgde nagels tikten ongeduldig op de houten toonbank. *Tik, tik, tik. Tik, tik, tik.* Elke keer wanneer zijn vingertoppen het blad raakten, moest Ellery zijn best doen om niet te huiveren. Trevor was, in elk geval naar zijn eigen mening, een hele pief in Pirate’s Cove. Hij bezat drie van de best lopende winkels in het dorp en lag aan kop in de strijd om het burgemeesterschap.

Blijkbaar maakte het feit dat het Crow’s Nest een paar stoffige eerste oplagen te koop aanbood van Ellery een grote concurrent voor Gimcrack Antiques, maar Ellery kon dat maar moeilijk geloven. Het Crow’s Nest verkeerde al lange tijd in zwaar weer. Er moest een andere, nadrukkelijke reden zijn waarom Trevor hem zo graag wilde uitkopen. Zo graag zelfs, dat hij op zaterdagochtend in de winkel was verschenen terwijl hij eigenlijk met zijn verkiezingscampagne bezig moest zijn. Dit was zijn derde poging in evenzoveel weken om het Crow’s Nest te kopen.

‘Je zei dat de winkel geen sentimentele waarde voor je had. Je kende Eudora niet eens. Wat kon je anders bedoelen dan dat je meer geld wilde?’

Trevor keek de winkel rond terwijl hij op Ellery’s reactie wachtte. Zijn lip krulde omhoog.

Het was niet zo moeilijk om zijn gedachten te lezen. Oud-oud-oudtante Eudora was in februari overleden en hoewel Ellery de afgelopen drie maanden keihard had gewerkt om alles op orde te krijgen, kon je veertig jaar van stof en wanbeleid niet zomaar ongedaan maken. Bovendien had oud-oud-oudtante Eudora de laatste paar jaar van haar leven alles verza-

meld wat los en vast zat. Elke keer wanneer Ellery de kelder in ging, was hij bang dat hij verpletterd zou worden onder een van de wankele stapels schimmelige paperbacks.

‘Nou?’ Trevor trok een van zijn rossige wenkbrauwen op. Hij wierp een veelbetekenende blik op zijn opengeslagen chequeboekje.

‘Nou wat?’

‘Wat wil je, als het geen geld is?’ *Tik, tik, tik.* Trevors vingers trommelden iets sneller op het hout nu zijn ongeduld toenam.

‘Het gaat niet om geld,’ zei Ellery.

Trevor trok een gezicht. ‘Het gaat altijd om geld.’

En daar had hij geen ongelijk in. Het aanbod van een kant-en-klaar huis en bedrijf had zeker een rol gespeeld bij Ellery’s beslissing om zijn leven in New York op te geven. De timing was ook een overweging geweest. Met het overlijden van oud-oud-oudtante Eudora had zich een kans aangediend, en Ellery had die met beide handen aangegrepen.

Iemand achter het hoge rek met spionage- en spionenthillers kuchte. Ellery had niet in de gaten gehad dat er klanten in de winkel waren. Dat was een goed teken!

‘Dus?’ beet Trevor hem toe. ‘Wat wordt het?’

Ellery had geen zin om openhartig te zijn tegen Trevor, maar hij wilde dat deze onverwachte bezoeken stopten en misschien was hij tijdens hun eerdere gesprekken niet duidelijk genoeg geweest. Nu zei hij, op licht verontschuldigende toon omdat hij niet van confrontaties hield: ‘Het zit zo, meneer Maples, toen ik deze boekwinkel erfde, kreeg ik een mogelijkheid om een nieuwe start te maken. Ik was er klaar voor en dit was de kans waarop ik gewacht had. Ik hou van Pirate’s Cove. Het bevalt me prima om in een kleine stad te wonen. Ik vind het zelfs best leuk om een boekwinkel te –’

‘Je hoeft niet weg uit Pirate’s Cove,’ onderbrak Trevor hem. ‘Ik jaag je de stad niet uit. Je kunt hier gewoon blijven. Je kunt zelfs in de boekwinkel blijven, in dienst van mij. Ik kan altijd hulp gebruiken en je bent er fantas- aardig in geslaagd dit rat-tenhol op te ruimen zodat de winkel weer open kon.’

Wat een eikel.

Ellery zei op kordate toon: ‘Het spijt me, het Crow’s Nest is niet te koop.’ Zijn kaken deden pijn van de moeite die het kostte om een vriendelijke glimlach op zijn gezicht te houden.

Trevor keek even verbaasd als hij zou hebben gedaan wanneer de bronzen presse-papier had gesproken. Zijn gezichtsuitdrukking verhardde. ‘Ik begrijp het,’ zei hij onbewogen. ‘Best. Noem je prijs. Ik betaal wat je wilt. Binnen het redelijke, natuurlijk.’

Geloofde Trevor nou echt dat hij op deze manier wilde onderhandelen over een betere deal? Ja, waarschijnlijk wel, want dat zou hij zelf wel hebben gedaan wanneer hij in Ellery’s schoenen had gestaan. Maar waarom wilde hij het Crow’s Nest nou zo ontzettend graag hebben? Pirate’s Cove was echt wel groot genoeg voor twee antiekwinkels of twee boekwinkels of twee wat-dan-ook-winkels. Helemaal in de zomer, als er meer klanten waren. Dat was in elk geval het gerucht dat hij had gehoord. De zaken trokken aan wanneer het warmer werd en de toeristen kwamen.

Als Trevors bewering dat oud-oud-oudtante Eudora had beloofd de winkel aan hem te verkopen waar was, was zijn frustratie over hoe de situatie had uitgepakt natuurlijk wel te begrijpen. Maar volgens meneer Landry, de advocaat van oud-oud-oudtante Eudora, was er helemaal geen sprake van een dergelijke verkoopovereenkomst. Sterker nog, meneer Landry wist zeker dat oud-oud-oudtante Eudora de zaak nooit vrijwillig aan Trevor zou hebben verkocht.

Misschien was het anders geweest als Trevor niet zo arrogant was, zo opdringerig. Zijn bod was goed – en zijn nieuwe bod zou vast nog beter zijn – en het klopte dat Ellery geen sentimentele gevoelens bij de winkel of het vak van boekverkoper had. Met het geld van de verkoop van het Crow’s Nest zou hij een andere zaak kunnen openen, misschien zelfs iets met een betere kans van slagen. Maar Trevor was zo vervelend dat zelfs een relaxte persoon als Ellery hem graag een hak wilde zetten.

‘Dat is heel gul van je, maar nee.’

Trevor wierp hem een boze blik toe. ‘Dat is inderdaad heel gul. En het is een bod met een beperkte houdbaarheid.’

Ellery haalde zijn schouders op.

‘Dat kun je niet menen.’ Trevor begon harder te praten. ‘Deze tent staat praktisch op instorten. Je weet geen snars van boeken verkopen. En ondanks al je geklets over nieuwe kansen en het geweldige leven in een kleine plaats, weten we allebei dat je hier niet lang zult blijven. Je hoort hier niet.’

Wow. Gebeurde dit echt? Trevor was één stap verwijderd van: *wij moeten hier niets hebben van jouw soort!*

Misschien had hij gelijk. Misschien was het echt zo. Maar ondanks dat Ellery niet van confrontaties hield, had hij ook iets koppigs, en hoe meer Trevor aandrong dat hij móést verkopen, hoe meer Ellery ervan overtuigd raakte dat hij de winkel nooit aan Trevor zou verkopen.

‘Sorry. Ik weet echt niet wat ik verder nog kan zeggen. Het Crow’s Nest is niet te koop. Nu niet. Nooit niet.’ *Niet voor jou.* Ellery slaagde erin dat laatste niet hardop te zeggen, maar het klonk waarschijnlijk wel door in zijn toon.

Trevor staaarde hem aan. ‘We zullen wel zien,’ zei hij ten slotte. Hij glimlachte zelfs. Het was geen aardige glimlach. ‘Ik geef je vierentwintig uur om van gedachten te veranderen. Ik stel voor dat je eens goed nadenkt over de toekomst. Vooral als je van plan bent die door te brengen in mijn stad.’

Het dreigement was niet te missen. Ellery zei niets. Hij bedacht dat Trevor zomaar de schurk kon zijn in een slechte film – misschien wel een suffe familiefilm, omdat er geen fysieke dreiging was en zelfs het niet-fysieke dreigement vaag was. Trevor geloofde duidelijk dat hij de verkiezing niet meer kon verliezen.

Snidely Whiplash, aka Trevor, wist wanneer hij genoeg had gezegd. Hij draaide zich om en liep naar de uitgang. De bel rinkelde vrolijk toen hij de deur openrukte, en opnieuw toen de deur dichtknalde. De antieke kortelas die boven het kozijn hing, gleed uit een van de haken. Het lemmet zwaaide omlaag en sneed in een dodelijke boog door de lucht.

E-book april 2022

Dit is het eerste deel in de Ellery Page-mysteries

Oorspronkelijke titel *Murder at Pirate's Cove*

Oorspronkelijke uitgever JustJoshin Publishing, Inc.

Copyright © 2020 by Josh Lanyon

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2021 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Saskia Peeters

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagillustratie Shutterstock

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN e-book 978 90 261 6135 3

ISBN luisterboek 978 90 261 6136 0

NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.